

— Какъ да нѣмамъ?

— Нѣмашъ. Азъ нали виждамъ презъ дупката — всичко ти е на мѣсто, само опашката я нѣма. Па и снощи моятъ старъ приятель — виторогиятъ овенъ, пакъ ми думаше: ще кажа на овчаря да заколи овцата, защото нѣма опашка и грози цѣлото стадо.

Овцата наврѣ опашката си презъ дупката и викна:

— Я вижъ, кумчо, туй не е ли опашка?

Вълкътъ помириса опашката и отвърна:

— Не е.

— Ами какво е?

— Повѣсмо.

— Какъ ще да е повѣсмо! — заблѣя овцата и се изправи на заднитѣ си крака върху вратата. Съ преднитѣ крака тя бутна ключалката и отключи

— Гледай, повѣсмо ли е!

Вълкътъ туй чакаше. Той нахълта въ кошарата, сграби овцата, одуши я, метна я на гърба си и побѣгна въ гората.

А. Каралийчевъ.

Сирачета.

— Не зная, що е трѣбвало на Бога

да ни остави отъ мънички

безъ майки самъ — самички.

А майкитѣ ни горе

плачатъ и говорятъ:

— Кжде си, чедо,

дали си спало,

дали си много блѣдо,

дали не ти е мжка

отъ майчина разлжка;

дали, които заранъ те обличатъ

много те обичатъ,

та като виждатъ

другитѣ деца

да ти завиждатъ!

— Майки не плачете,

дѣдо Господь прати

ангели крилати

да шепнатъ на децата

сънища въ сърцата,